

— Гледай!

Скоклю надзърна презъ тржбата. Едно синьо кржгче отъ небето се показва на другия край.

— Вижда се! вижда се! — скокна Скоклю отъ радостъ и се отмѣсти настрана. — На, погледни!

Ванката го изгледа отъ високо, па надзърна и той. Пакъ сжщото кржгче небе се показва.

— Дай да я овържемъ. Тѣй да си остане до довчера! — шушнѣше Ванката.

Скоклю извади изъ джеба си една почернѣла връвчица. Тѣ обвързаха тржбата, нагласиха я малко полегато, да се опира на клона, и Ванката рече:

— Сега да ни нѣма! Довечера, като се мръкне, тукъ сме. Какви чудеса ще видимъ, а, Скокльо?

— Двама ще дойдемъ, да не ме изпреваришъ! — заканваше му се Скоклю.

Звездобройцитѣ се промъкнаха тихо между лехитѣ и се загувиха.

II.

Подиръ малко подъ ябълката, кждето тѣ бѣха обвързали тржбата, мина черниятъ котаракъ Тропчо.

Той се покатери леко на ябълката. Отъ нѣколко дни бѣше забелѣзалъ, че тамъ кацатъ врабци.

— Ще почакамъ! — мислѣше си той — Все ще прехвъркне нѣкой тъдѣва.

И той се сви въ чатала, току до тржбата и чака до мръкване. На пукъ, нито едно врабче не кацна на ябълката.

— Може да дойдатъ за нощуване! — реши Тропчо и видѣ отвора на тржбата.

И тутакси му дойде на умъ да се скрие. Той се мушна въ тржбата, впери очи и зачака.

III.

Мръкна. Небето се запѣстри отъ звезди. Месечината още не бѣше изгрѣла.

Ванката и Скоклю се подадоха измежду лехитѣ. Тѣ вървѣха дебнишкомъ и си шушукаха:

— Гледай, гледай, колко сж едри звездитѣ! — шепнѣше Ванката.

— Ами презъ тржбата какви ли ще ги видимъ! — обаждаше се Скоклю.